

Prins de Beer gaat op stage

Rijk mocht Prins de Beer weer mee naar huis nemen. Een hele week lang mocht hij in het spannende huis in Wormerveer logeren.

‘Wat wil je doen?’ vroeg Rijk – hij wist namelijk nog dat de beer hem kon verstaan, van de vorige keer dat hij bij hem op bezoek was geweest.

‘Ik ben het zat om alleen maar te logeren en op de zak van andere mensen te teren,’ antwoordde Prins resoluut. ‘Ik wil mijn eigen geld verdienen!’

‘Oh,’ zei Rijk, ‘en wat wil je dan worden? Brandweerman, helikopterpiloot, pizzabakker?’

‘Daar had ik nog niet over nagedacht,’ zei Prins. ‘Kan jij me helpen Rijk?’

‘Beren kunnen toch heel goed snuffelen,’ zei Rijk. ‘Dan moet je op snuffel-stage. Ik ga na het weekend met papa mee naar de tandarts, dan kunnen we daar vragen of je stage mag lopen.’

Dat vond Prins een goed idee en direct na het weekend gingen ze samen naar de tandarts in Amsterdam, die maar al te graag een assistent wilde hebben. De tandarts liet Prins alles zien: de stoel, de boren, de spiegeltjes, de lamp.

‘En *dit*, is het allerbelangrijkste,’ zei de tandarts. ‘Dit is een computer. Daar stoppen we alles in wat we gedaan hebben. ‘Kijk, als we 20 seconden in iemands mond hebben gekeken, drukken we op dit knopje ‘periodieke gebitscontrole’ en dan heb je 29 euro verdiend. Mooi hè?’

Dat vond Prins niet zo heel interessant maar hij wilde wel graag aan de stoel zitten die op en neer kon. Hij drukte per ongeluk op het verkeerde knopje en de stoel ging heel snel naar voren zodat Rijk eruit viel. Daarna liet hij de boor in zijn teen vallen. Toen hij het flosdraad niet uit de verpakking kreeg, besloot Prins dat hij te dikke poten had om tandarts te kunnen zijn.

‘Geeft niks,’ zei Rijk, ‘dan proberen we toch gewoon wat anders.’

En dat deden ze. Prins ging stage lopen bij de kinderboerderij, maar alle dieren liepen om één of andere reden, allemaal heel hard weg voor hem. Daarna ging hij in de keuken helpen bij het Italiaanse restaurant, maar daar vloog zijn vacht in de fik, omdat hij te dicht bij de gaspit stond. En de supermarkt was ook geen succes, want ze vonden hem in een hoekje met zijn pootjes in een pot klaverhoning.

Teleurgesteld ging Prins de Beer terug naar Rijk.

‘Ach, kop op,’ zei Rijk. ‘Jij bent toch Prins de Beer. Dan ben je van adel. En mensen die van adel zijn, die hoeven helemaal niet te werken. Die hoeven alleen maar een beetje vreemd te zijn, en dat kan jij als de beste.’

Prins de Beer was helemaal gerustgesteld door deze woorden en gaf Rijk een dikke knuffel.